

Sygn. akt I PK 218/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa R. M.
przeciwko M. [...] w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 28 marca 2014 r., sygn. akt VI Pa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. przyznaje adwokatowi P. L. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w P.) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o podatek od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację R. M. od wyroku z dnia 18 czerwca 2013 r. Sądu Rejonowego w P. oddalającego jej powództwo o przywrócenie do pracy.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa procesowego, tj. 1) art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., przez orzekanie przez Sąd drugiej instancji w składzie, w którym zasiadali sędziowie, którzy uczestniczyli w wydaniu poprzedniego wyroku przez ten Sąd, co mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie

orzeczenia; 2) art. 235 § 1 k.p.c., przez nieuwzględnienie podniesionego w apelacji zarzutu obrazy tego przepisu, przejawiającego się nieprzeprowadzeniem przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego w postaci przesłuchania świadków oraz dokonaniem zupełnie odmiennej oceny tych zeznań, a następnie oparciem na nich rozstrzygnięcia, co stanowi jaskrawe naruszenie zasady bezpośredniości postępowania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy sąd pierwszej instancji ponownie rozpoznający sprawę, na skutek wydania przez sąd odwoławczy wyroku uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji, z powodu nierozpoznania istoty sprawy, ma obowiązek przeprowadzenia na nowo postępowania dowodowego w zakresie osobowych źródeł dowodowych, gdy dokonuje odmiennej oceny materiału dowodowego w tym zakresie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania już tylko dlatego, że nie wskazuje przepisu, na którego tle miałyby rodzić się formułowana przez nią wątpliwość, a rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest jego poszukiwanie w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu. Nie wiadomo również, jakie znaczenie dla wyniku sprawy miałyby mieć podnoszona przez skarżącą kwestia. Po pierwsze, skarga kasacyjna przysługuje od wyroku sądu drugiej, a nie pierwszej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.), a zatem dla skuteczności podniesionych w niej zarzutów naruszenia przepisów postępowania przez sąd pierwszej instancji konieczne jest ich powiązanie z obrazą przepisów procesowych stosowanych przez sąd odwoławczy. Skuteczne zarzucenie sądowi drugiej instancji pominięcia części zarzutów apelacyjnych wymaga więc - czego skarżąca nie czyni - podniesienia w

podstawie kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., gdyż właśnie ten przepis określa zakres kognicji sądu drugiej instancji, obejmującej obowiązek rozpoznania zarzutów apelacji.

Po drugie, w kasacyjnej podstawie naruszenia prawa materialnego skarżąca nie zarzuca obrazy art. 45 k.p., stanowiącego materialnoprawną podstawę jej żądania przywrócenia do pracy.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.